

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mráky a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrda v právní věci žalobkyně: **I. C. B. C. spol. s r. o.**, se sídlem Zámecká 206/30, Přerov, zastoupená Mgr. Janem Mrázem, advokátem se sídlem Štěpnická 1081, Uherské Hradiště, adresa pro doručování: Holečkova 105/6, Praha 5, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 11. 4. 2018, č. j. 65 A 35/2018 - 26, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2018, č. j. SZPI/BM894-49/2017, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrzeno usnesení Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorát v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 1. 2018, č. j. SZPI/BM894-42/2017, jímž byl zamítnut návrh stěžovatelky na nařízení ústního jednání, neboť jeho provedení nebylo nezbytné pro uplatnění práv stěžovatelky ve věci podezření, že stěžovatelka porušila povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v období od 26. 7. 2016 do 23. 1. 2017, čímž se měla dopustit přestupku podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o potravinách a tabákových výrobcích“).

[2] Proti rozhodnutí žalované stěžovatelka brojila žalobou u Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným usnesením podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jako nepřijatelnou odmítl, neboť rozhodnutím správních orgánů nebylo rozhodnuto ve věci samé, nýbrž se jednalo pouze o úkon, jímž se upravuje vedení řízení ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Tento druh rozhodnutí je podle § 68 písm. e) s. ř. s. ze samotného soudního přezkumu vyloučen. Námitky uplatněné v žalobě by pak podle krajského soudu bylo možné uplatnit v žalobě proti rozhodnutí ve věci samé.

[3] Usnesení krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž současně požádala Nejvyšší správní soud, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka zdůvodnila tím, že právní následky rozhodnutí žalované by znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti může vzniknout jiným osobám. Svou obavu ze vzniku újmy dále zdůvodnila tím, že za současného stavu by správní orgán I. stupně ve věci samé rozhodl na základě doposud shromážděných podkladů řízení, což by znamenalo, že rozhodne na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. To by ve výsledku vedlo k tomu, že by řízení bylo stíženo vadou, která by případně měla za následek nezákonnost případného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatelka vyslovila obavu, že správní orgán I. stupně se již v rámci předvídatelnosti rozhodnutí vyslovil k výsledkům rozboru duplikátního vzorku laboratoře CHELAB, který byl ve správním řízení předložen stěžovatelkou v tom smyslu, že i když jinou akreditovanou laboratoří byly vzorky dotčené šarže sušených rajčat vyšetřeny s negativním výsledkem na přítomnost provirů, nebude správní orgán I. stupně k těmto duplikátním testům vzorků přihlížet a nebude aplikovat zásadu *in dubio pro reo* s odkazem na nehomogenost roztoku oleje, v němž jsou uložena rajčata. Stěžovatelka tedy má odůvodněnou obavu z toho, že bude rozhodnuto o její vině za spáchání přestupku. V případě, že by bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve věci samé, hrozilo by poté, že stěžovatelka bude muset zaplatit svým obchodním partnerům náhradu škody, což by vedlo k nenapravitelným dopadům do majetkové sféry stěžovatelky.

[5] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud věc posoudil následujícím způsobem.

[7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Odkladný účinek kasační stížnosti má rovněž charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepřiznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Stěžovatelka, která přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na ní, aby konkretizovala a doložila (prokázala), jakou konkrétní újmu by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelka zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatelka musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatelku vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí

pokračování

být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[10] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou a ze skutečností vyplývajících ze soudního spisu a rozhodnutí žalované dospěl k závěru, že ve stěžovatelčině případě nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti naplněny.

[11] Zdejší soud při hodnocení podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel především z charakteru nyní napadeného usnesení krajského soudu a rovněž správních rozhodnutí. Stěžovatelka žalobou napadla rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o návrhu stěžovatelky na nařízení ústního jednání ve správním řízení, v němž je posuzováno, zda došlo ke spáchání přestupku podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Sama stěžovatelka přitom argumentuje, že případná újma spočívající v případné úhradě náhrady škody jejím obchodním partnerům by jí mohla vzniknout až v souvislosti s případným rozhodnutím ve věci samé, kterým by případně mohla být uznána odpovědnou za uvedený přestupek. Dle samotných tvrzení stěžovatelky tedy není dána příčinná souvislost mezi nyní napadeným rozhodnutím a případně někdy v budoucnu hypoteticky tvrzenou újmou v důsledku rozhodnutí ve věci samé, jehož obsah v tomto stádiu správního řízení nelze předvídat. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu stěžovatelky na nařízení ústního jednání tedy samo o sobě nemůže mít za následek vznik stěžovatelkou tvrzené újmy.

[12] V projednávané věci by ostatně ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti na postavení stěžovatelky ve správním řízení, které je s ní vedeno, nic nezměnilo. Přiznáním odkladného účinku ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného by se totiž pouze pozastavily do skončení řízení o kasační stížnosti účinky tohoto rozhodnutí (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). Přiznání odkladného účinku by tedy nemělo za následek založení povinnosti správního orgánu I. stupně ve věci dle návrhu stěžovatelky provést ústní jednání, jak se zřejmě (mylně) stěžovatelka domnívá.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka neprokázala naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. jí hrozící újmu. Za této situace již není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy nepřiměřenost případné újmy a absenci rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek nepřiznal. Závěrem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tímto rozhodnutím nijak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu